

Havets brus

Ole Bering 02-22

Anders Krintel 02-22

F C Bb F

Al - tid har jeg ha - vets brus i ø - ret,

5 Bb F Gm C7

som en hil - sen af et ska - ber - ord.

10 Dm C/E F Bb

Jeg har mu - lig - he - den for at sej - le,

15 Bb F C6 F

læg-ge ud fra land ved drøm - mes ror.

1. Altid har jeg havets brus i øret
som en hilsen af et skaberord.
Jeg har muligheden for at sejle,
lægge ud fra land ved drømmes ror.

2. Mens jeg går og drømmer, mærkes vinden
i mit ansigt, mildt, måske med regn,
eller der er storm mod sind og tanke
som et vilkår her på vores egn.

3. Der er store sten, som skal forceres
langs den skummende og barske kyst.
Går der mon personer rundt og kæmper
lig´ som jeg i nord, vest, syd og øst?

4. Møder jeg da nogen på min vandring,
fanger jeg et blik et kort sekund,
ved jeg da, vi aldrig er alene.
Fællesskab skal være os forundt.

5. Fællesskab med Gud og med hinanden.
Vi er gået ud fra samme rod.
Havet er et billed´ på Guds nåde,
fyldt med evigt liv i overflod.

6. Over bølger skræpper tusind måger.
Her er deres rette element.
De får daglig fisk og hvad de finder.
Ingen er i skaberværket glemt.

7. Ser jeg mig tilbage her i sandet,
kan jeg se, at jeg har sat mig spor.
Jeg vil bede om at træde varsomt
både med mit liv og mine ord.

8. Altid går jeg ad en stenet kystvej
helt fra sol står op, til den går ned.
Midt i havets brus og stenes rullen
ser jeg horisont og evighed.